

хитрушо! Измами ме ти, но мисли си! Ще ми паднешъ между зжитъ!

— Има много да чакашъ, — закиска се Гаргуша, взе опашката въ човката си и, фъррръ... право при

Лиса. Повикаха докторъ Вълча да я съшие. И какъ я съши, пустиятъ му Вълчо, та и до днесъ опашката на Лиса въ дъното не е тъй рунтава, както е въ края.

Ганчо Абаджиевъ

ПРОЛѢТЪ ИДЕ

Топълъ презморецъ полъхна отъ югъ, презъ Бѣло море, Слънчо се кротко усмихна отъ ведро синьо небе.

Вдигатъ се, чезнатъ мъглитъ, топи се бързо снѣгътъ, весело бѣблятъ рѣкитъ, потоци сладко шумятъ.

Близнаха росни тревички, цвѣтенца цѣвнаха вредъ, литнаха бързи пчелички да сбиратъ восъкъ и медъ.

Пойнитъ птички пристигатъ и водятъ тукъ пролѣтътъ, скоро на славея дивенъ, ще чуемъ пакъ пѣсенъта.

Георги Костакевъ

БАБА МАРТА

Тази сутринъ отдалече баба Марта се довлѣче бодра, весела, засмѣна и отъ слънчице огрѣна.

Въвъ мазето бързо влѣзе, но намусена излѣзе, че ѝ виното изпили братята ѝ родни, мили.

Силно викна, та заплака, отъ небето дъждъ закапа, а следъ малко снѣгъ захвана да се сипе по хармана.

Седна Марта предъ вратата и заблѣска си главата: жалби тихо занарежда и къмъ бурето поглежда.

Но следъ малко се изправи и си рече: „Да сж здрави! Нищо, че сж го изпили — тѣ сж мои братя мили!“

Ил. Желевъ